

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.562 van 6 september 2000
in de zaak A. 90.175/VII-20.689.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat A. NAVASARTIAN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kroonlaan 190

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Russische nationaliteit, op 13 maart 2000 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 mei 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen respectievelijk betekend op 2 en 3 maart 2000;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 juni 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juli 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat A. NAVASARTIAN verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het beroep van de tweede verzoekende partij niet ontvankelijk is; dat overeenkomstig artikel 70, § 3, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State collectieve verzoekschriften aanleiding geven tot het betalen van zoveel malen het recht als er verzoekers zijn; dat op het verzoekschrift tot schorsing fiscale zegels zijn aangebracht ter waarde van 7000 frank terwijl het twee verzoekende partijen betreft; dat de verzoekende partijen evenmin zijn ingegaan op het uitdrukkelijk verzoek van de griffie van 24 maart 2000 ter voldoening van het bijkomend recht van 7000 frank; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering van de tweede verzoekende partij niet overeenkomstig de terzake

geldende procedurevoorschriften ingediend is; dat het beroep van de tweede verzoekende partij niet op de rol wordt gebracht;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt op 11 juli 1998 met een internationaal paspoort, voorzien van een Schengenvizum geldig tot 16 oktober 1998; dat hij zich op 2 december 1998 vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 31 mei 1999 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 29 februari 2000 bevestigt; dat dit de bestreden beslissing uitmaakt;

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. De bestuursbeslissingen moeten in rechte en in feite gemotiveerd zijn. De motivering moet afdoend zijn en rekening houden met alle elementen van het dossier en niet enkel de elementen die nadelig zijn voor de verzoekende partijen. In casu is de motivering van het CGVS volledig onjuist en wordt zij daarenboven ingegeven door niet controleerbare en subjectieve gegevens. De motivering van het CGVS is tenslotte tegen de gegevens van het dossier. Uit de motieven van het CGVS blijkt zeer duidelijk dat de asielaanvraag, naast een onbestaande tegenstrijdigheid, wordt verworpen omwille van het feit dat het CGVS meent dat de betrokkenen niet alle rechtsmiddelen in hun land van herkomst hebben uitgeput. Het CGVS stelt dat de betrokkenen enkel klacht hebben ingediend bij de burgemeester en daarbuiten niets hebben ondernomen. De stelling van het CGVS is totaal onjuist en gaat in tegen de stukken van het dossier. Verzoeker heeft verschillende klachten ingediend tegen zijn ontslag, en dit zowel bij de bestuursverantwoordelijke, de burgemeester alsmede bij het ministerie. Geen van deze klachten hebben hem geholpen. Bovendien heeft hij naar aanleiding van een aanslag op zijn leven de hulp ingeroepen van de politie. Niet alleen werd hem alle hulp geweigerd, maar bovendien werd hij ten onrechte beschuldigd van een roofmoord. In deze omstandigheden kan de Commissaris-generaal niet stellen dat de betrokkene niet voldoende bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten van zijn land van herkomst. Bovendien moet gesteld worden dat de stelling van het CGVS, dat de betrokkenen niet alle rechtsmiddelen in hun land van herkomst hebben uitgeput, neerkomt op de toevoeging van een bijkomende voorwaarde aan artikel 1 van de Conventie van Genève in verband met de vluchtelingen. De stelling is bovendien het hoogtepunt van onredelijkheid: hoe kan van een vluchteling verwacht worden dat hij alle rechtsmiddelen zou uitputten, wanneer hij gezocht wordt en beschuldigd wordt van feiten die gefabriceerd zijn door dezelfde autoriteiten die moeten beslissen omtrent zijn schuld of onschuld. De stelling van het CGVS dat het ongeloofwaardig is dat iemand vervolgd wordt omwille van een eenmalig straatinterview, heeft geen juridische grondslag en is ingegeven door de subjectieve denkwijze van de behandelende jurist. Er zijn vluchtelingen die gemarteld en vermoord worden enkel omwille van hun gedachten, laat staan omwille van hun kritische opmerkingen. Wat ongeloofwaardig overkomt voor de behandelende jurist, is de

dagdagelijkse ervaring van tienduizenden vluchtelingen. De bovenvermelde elementen tonen aan dat de beslissing van het CGVS gebaseerd zijn (is) op niet correcte en subjectieve motieven, zonder dat zij enige steun in het dossier vinden (vindt).";

Overwegende dat de Commissaris-generaal in verband met de laattijdigheid van verzoekers asielaanvraag overweegt : "Hij zou België zijn binnengekomen op 11 juli 1998. Hij was in het bezit van een internationaal paspoort, voorzien van een Schengenvisum dat geldig was tot 16 oktober 1998. Pas op 2 december 1998 vroeg hij asiel aan in België zonder een plausibele verklaring te kunnen geven voor deze laattijdigheid.";

Overwegende dat artikel 51 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt : "De vreemdeling die regelmatig het Rijk binnengekomen is zonder de status van vluchteling te bezitten en die deze wenst te verkrijgen, moet binnen acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, zijn verklaring afleggen voor of zijn aanvraag tot erkenning richten tot één der door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden.(...)";

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker België is binnengekomen op 11 juli 1998 met een internationaal paspoort, voorzien van een Schengenvisum geldig van 3 juli 1998 tot 16 oktober 1998; dat hij zich pas op 2 december 1998, zijnde bijna vijf maanden na zijn binnenkomst en nadat zijn visum verstreken was, vluchteling heeft verklaard; dat verzoeker dit motief niet betwist, noch heeft hij een plausibele verklaring voor deze laattijdige aanvraag, terwijl er hem werd naar gevraagd tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal ; dat de

Commissaris-generaal alleen al op basis van dit motief de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 mei 1999 tot weigering van verblijf kon bevestigen; dat het enig middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes september tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.